

Ve své práci jsem záměrně dala prostor výpovědím informátorů, které považuji za velmi cenné už jen proto, že většina z nich nežije. Tato poslední generace pamětníků zemřela v průběhu 90. let 20. století. V souvislosti s asimilací ze strany ruského obyvatelstva a silným alkoholismem Evenkové jako menšinové etnikum procházejí bouřlivým a bolestným vývojem, který směřuje k jejich zániku. Snahy několika málo jedinců o národní obrození nemají přílišnou podporu, jsou osamocené, spíš jen útržkovitě navazují na to, co bylo ruskými etnografy zapsáno v 50. až 60. letech 20. století. Vytvářejí tak neexistující realitu, kterou je možné prezentovat pouze na folklorních festivalech (viz Příloha 5).

Autory četných vyprávění, které zde cituji, uvádím pod jejich skutečnými jmény pouze v případě, že již nežijí. U ostatních informátorů používám smyšlená jména (ovšem jména, jež někdy předtím existovala), abych ochránila jejich osobní údaje. Považuji to za nutné, neboť v oblasti, kde jsem se pohybovala, je natolik nízká hustota osídlení, že by nebylo těžké dotyčné vypátrat. Tento postup jsem zvolila po dohodě s nimi. Z uvedených příběhů se dozvíme mnohé o jejich způsobu myšlení, vnímání světa a o realitě, kterou museli tito „lesní lidé“ zažívat a zažívají.

V poslední kapitole srovnávám evencké pokusy o národní obrození s renesancí šamanismu v Tuvě, abych ukázala, že každý tento obrozenecký proces může mít u různých sibiřských etnik jiný průběh. Jednou z příčin, proč se národní obrození daří realizovat Tuvincům, je, že toto etnikum obývá kompaktně jedno území, zatímco Evenkové žijí a kočují roztroušeně po obrovských plochách od Jeniseje směrem na východ až po poloostrov Sachalin a na sever k Ochotskému moři, a tudíž snadněji podléhají vlivu asimilace. Evencký autonomní okruh se svými tunguzskými obyvateli představuje jen určitý výsek z celkového počtu příslušníků tohoto etnika (v EAO žije 107

zhruba 8 až 9 tisíc Evenků z celkového počtu 30 tisíc). ...